

Arrest

**nr. 56 778 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 augustus 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. VAN ALSENOY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 mei 2010 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ze legde een identiteitskaart voor, geldig tot 16 juli 2008, afgeleverd te Pristina. Ze verklaarde dat ze vertrok uit Kosovo op 15 februari 2009 met een bestelwagen en vervolgens aankwam in Duitsland op 18 februari 2009, waar ze een asielaanvraag indiende. Op 2 juni 2010 richtte de Belgische overheid een terugnameverzoek op basis van artikel 16-1,c van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin-II-Verordening) aan de Duitse autoriteiten. De Duitse autoriteiten gaven de Belgische autoriteiten op 14 juli 2010 hun akkoord bij toepassing van artikel 16.1e van de Dublin-II-Verordening. Op 3 augustus 2010 werd er een laissez-passer afgeleverd, geldig

tot 2 oktober 2010. Eveneens op 3 augustus 2010 werd verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de thans bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde B. X.
geboren te P., op (in) 11.03.1987
van nationaliteit: Kosovo
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

Reden van de beslissing :

Betrokkene heeft op 12/05/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaarde op 06/05/2010 in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde eveneens de Kosovaarse nationaliteit te hebben en geboren te zijn te P. op 11/03/1987.

Betrokkene verklaart tijdens haar interview op de dienst Vreemdelingenzaken dd 12/05/2010 dat ze op 15/02/2009 uit Kosovo is vertrokken en op 18/02/2009 aankwam in Duitsland. Ze zou er in juni 2009 asiel hebben gevraagd. Betrokkene verklaart dat ze in Duitsland bleef tot 05/05/2010 en vervolgens met de trein naar België is gekomen waar ze de volgende dag zou zijn aangekomen. Op 02/06/2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin Verordening van 18 februari 2003 aan de Duitse autoriteiten verstuurd. De Duitse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 14/07/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e. Met toepassing van art 4.3 van de Verordening is dit terugnameakkoord ook van toepassing op het pasgeboren kindje van betrokkene B. E. T. (30/06/2010). Duitsland is partij bij het EVRM en heeft de Conventie van Genève van 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden vastgesteld dat Duitsland aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Duitsland kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Op de vraag of er specifieke redenen zijn waarom zij haar asielaanvraag in België wil indienen, antwoordt betrokkene dat haar moeder B. F. (OV 6420212) en zussen hier verblijven en dat ze niet terugkan naar Duitsland. Betrokkene is meerderjarig en behoort dus niet tot het gezin van deze familie in België zoals gedefinieerd in art 2.i van de Verordening. Bovendien woonde betrokkene al geruime tijd gescheiden van haar moeder en zussen. Betrokkene verklaart zelf dat ze geen contact had met haar familie in Kosovo en dat ze pas laat ontdekte dat haar moeder (op 20/04/2009) asiel had gevraagd in België. Haar moeder B. F. verklaarde bovendien aan onze diensten op 12/05/2009 dat haar dochter X. (betrokkene) op 15/02/2009 verdwenen was en dat ze niet wist waar zij was. Hieruit blijkt dat betrokkene geen contact had met haar moeder en haar klaarblijkelijk niet op de hoogte had gebracht van haar vertrek naar Duitsland. Er kan dus niet aannemelijk worden gemaakt dat er een sterke familiale band aanwezig is. Betrokkene kan ook niet aannemelijk maken dat ze afhankelijk is van de hulp (financieel, medisch,...) van deze familie in België. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Verder zou betrokkene nog een tante hebben in België, die evenmin behoort tot het gezin van betrokkene en zou ze meerdere ooms en tantes hebben in Duitsland, Nederland en Italië.

Betrokkene verklaart nog dat ze nooit meer wil terugkeren naar Duitsland. Ze verklaart dat haar ex-vriend (en vader van haar zoontje) haar mishandelde. Betrokkene diende hierover klacht in bij de bevoegde Duitse autoriteiten en legt hiervan een bewijs voor. Uit dit document blijkt dat de Duitse bevoegde instanties wel degelijk gevolg hebben gegeven aan deze klacht en dat stappen werden ondernomen om betrokkene een ander onderkomen te bieden. Betrokkene kon ondertussen bij een familielid verblijven. Betrokkene kan geenszins aannemelijk maken dat de Duitse bevoegde autoriteiten haar niet de nodige bescherming gaven. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen aangezien dit zou

neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.

In verband met haar gezondheidstoestand dient het volgende te worden opgemerkt. Op het ogenblik van haar verhoor (12/05/2010) is betrokkene ongeveer 8 maanden zwanger. Betrokkene verklaarde last te hebben van hoofdpijn, rugpijn en buikpijn. Op 30/06/2010 is betrokkene bevallen. Er zijn geen indicaties, noch medische documenten aanwezig in het administratief dossier, dat betrokkene zich met haar kind niet binnen de vooropgestelde termijn van 30 dagen zou kunnen begeven naar het land verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag, namelijk Duitsland.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de dertig (30) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten. (2) “

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“1. Eerste ernstig middel: schending van artikel 15 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 ('Dublinverordening'), en schending van de formele en materiële motiveringsplicht, schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, schending van redelijkheidsbeginsel, schending van zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Algemene beginselen

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bevoegde bestuursorgaan de te nemen beslissing (1) zorgvuldig voorbereidt, (2) de beslissing op correcte feiten steunt en de beslissingnemende instantie op voldoende wijze is geïnformeerd en (3) elke handeling beoordeelt als een zorgvuldig denkend en redelijk handelend persoon (LM. VENY, o.c., 288.).

De formele motiveringsplicht is ingeschreven in de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Op grond van deze wet dienen alle bestuursbeslissingen met individuele strekking uitdrukkelijk en afdoende zijn gemotiveerd. Dit houdt in de eerste plaats in dat (1) de feitelijke en juridische gronden van een beslissing dienen te worden weergegeven en dat (2) deze motieven dienen te worden veruitwendigd (L. M. VENY, o.c., 306.).

Artikel 3 van de wet bepaalt dat de opgelegde motivering bovendien afdoende zijn (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer, Mechelen, 2.009, nr. 809). De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken zijn met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de- beslissing te schragen. De motieven waarop de beslissing gesteund is, moeten aldus in de betekende akte terug te vinden zijn, de motivering moet zodoende alle elementen bevatten die tot de beslissing hebben geleid of, nog anders gezegd, dat de bestuurde uit de motivering moet weten hoe de eindbeoordeling tot stand is gekomen.

De materiële motiveringsverplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur houdt dan weer in dat elke administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (D. MAREEN, "Het motiveringsbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Administratieve rechtsbibliotheek. Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 140, nr. 192 met verwijzing naar R.v.SL, nr. 100940, 20 november 2001.).

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de overheid in redelijkheid een correcte afweging maakt van de belangen.

Artikel 15 van de Dublinverordening bepaalt het volgende:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een ander lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden. (...)"

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken oordeelde over de zaak van X. als volgt:

"Op de vraag of er specifieke redenen zijn waarom zij haar asielaanvraag in België wil indienen, antwoordt betrokkene haar moeder B. F. (OV 6420212) en zussen hier verblijven en dat ze niet terugkan naar Duitsland. Betrokkene is meerderjarig en behoort dus niet tot het gezin van deze familie in België zoals gedefinieerd in artikel 2.1 van de Verordening. Bovendien woonde betrokkene al geruime tijd gescheiden van haar moeder en zussen. Betrokkene verklaart zelf dat ze geen contact had met haar familie in Kosovo en dat pas laat ontdekte dat haarmoeder (op 20/04/2010) asiel had gevraagd in België. Haar moeder B. F. verklaarde bovendien aan onze diensten op 12/05/2009 dat haar dochter X. (betrokkene) op 15/02/2009 verdwenen was en dat ze niet wist waarzij was. Hieruit blijkt dat betrokkene geen contact had met haar moeder en haar klaarblijkelijk niet op de hoogte had gebracht van haar vertrek naar Duitsland. Er kan dus niet aannemelijk worden gemaakt dat er een sterke familiale band aanwezig is. Betrokkene kan ook niet aannemelijk maken dat ze afhankelijk is van de hulp (financieel, medisch...) van deze familie in België. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Verder zou betrokkene nog een tante hebben in België, die evenmin behoort tot het gezin van betrokkene en zou ze meerdere ooms en tantes hebben in Duitsland, Nederland en Italië."

In concreto

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde dat er geen specifieke redenen voorhanden waren om de asielaanvraag in België te behandelen, op de grond dat X. al geruime tijd gescheiden leefde van haar familieleden. Zij zou niet aannemelijk kunnen maken dat zij afhankelijk zou zijn van hen voor hulp. Evenwel is het duidelijk dat de overheid op die manier een schending maakt van artikel 15 van de Dublinverordening samengelezen met de bovenvermelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Artikel 15 van de Dublinverordening wordt omschreven als de humanitaire clausule, die toelaat af te wijken van de regels die de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag bepalen. Dit artikel bepaalt uitdrukkelijk dat wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap of een pasgeboren kind de lidstaten er voor zorgen dat de asielzoeker kan blijven bij het familielid dat zich op het grondgebied van één van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde dat het niet voldoende aannemelijk gemaakt werd dat X. afhankelijk was van de hulp van deze familie in België. Evenwel is het duidelijk dat X. volledig afhankelijk is van de hulp van deze familie, zowel op financiële, morele als praktische gronden. X. kwam op 6 mei 2010 als hoogzwangere jonge vrouw van 23 jaar aan in België. Zij was niet alleen zwanger gemaakt door haar ex-vriend, maar was bovendien ook fysiek en mentaal toegenomen geworden door zware mishandelingen. Zij heeft op dat moment haar fout dat zij haar familie niet vertelde over haar vertrek naar Duitsland ingezien en wou bij haar moeder en zussen zijn om te bevallen en haar ervaringen te vergeten. Zij ging dan ook niet naar het asielcentrum waar zij aan werd toegewezen, maar ging rechtstreeks naar haar familie. Er werd aldus een 'no show' bij Fedasil voor haar genoteerd. Anderzijds kan zij geen beroep doen op de steun van het OCMW, aangezien Fedasil verantwoordelijk is voor haar. Zij is dus financieel afhankelijk van haar directe familie. Door het verlaten van haar ex-vriend was zij in Duitsland moederziel alleen komen te staan, ook op financieel vlak. Haar tijdelijk verblijf bij haar 'nonkel' (neef van haar vader) was slechts een tijdelijke oplossing en van hem kon niet verwacht dat hij financiële bijstand zou leveren voor alle kosten die een zwangerschap en een pasgeboren kind met zich mee brengen. Haar directe familie waren de enige personen die bereid waren haar financiële hulp te geven. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde dan ook verkeerd stellende dat zij niet financieel afhankelijk zou zijn van haar familie. Op die manier oordeelde zij op onzorgvuldige wijze over de voorliggende feiten en niet zoals elke redelijke handelende overheid zou handelen. Ook op medisch vlak (in de ruime zin) is zij afhankelijk van haar zussen en moeder. Het zijn de zussen die haar naar het ziekenhuis brengen voor de consultaties, die medicijnen voor haar gaan halen, die haar helpen bij het innemen van deze medicijnen, bij de verzorging van haarzelf en haar kind. Ook hier komt het OCMW niet in tussen. Bovendien is de bijstand van haar dichte familie noodzakelijk op medisch-psychologisch vlak om de mishandelingen te verwerken. Opnieuw maakt de Dienst Vreemdelingenzaken hier een verkeerde en onzorgvuldige beoordeling van de voorliggende feiten. Elk redelijk handelende overheid zou anders oordelen. Ook op het ruime praktische vlak is X. afhankelijk

van haar familie ten gevolge van haar zwangerschap en haar pasgeboren kind. Het is de familie die nu samen met haar zorgt voor het kind, zorgt voor de maaltijden, zorgt voor ondersteuning en zorgt voor huisvesting. Er kan aldus niet redelijk geoordeeld worden dat X. niet aannemelijk zou maken dat ze niet afhankelijk is van haar familie. Alle elementen wijzen op een volledige afhankelijkheid: deze alleenstaande mishandelde moeder van 23 jaar heeft haar moeder en haar zussen opgezocht om haar te helpen bij de bevalling en nu bij de opvoeding van haar pasgeboren kind. Het geval van X. is dan ook duidelijk te beschouwen als een geval dat de lidstaten van de Europese Unie voor ogen hadden bij het opstellen van de humanitaire clausule in de Dublinverordening. X. was op het moment van de aankomst hoogzwanger en is ondertussen op 30 juni 2010 bevallen van een kind. Artikel 15 van de Verordening (EG) nr. 343 schrijft uitdrukkelijk voor dat familieleden die afhankelijk zijn van een ander familielid dat in de betrokken staat verblijft door een zwangerschap of een pasgeboren kind, bij de familie moet kunnen blijven. Er dient algemeen vastgesteld te worden dat een jonge alleenstaande vrouw met een pasgeboren kind afhankelijk is van haar moeder en zussen om haar te helpen bij de verzorging en de opvoeding van een kind. Deze zware taak kan nooit alleen worden uitgevoerd. Het is logisch dat deze taak van ondersteuning bij de dichte familie ligt en niet bij verre familie, zoals een neef van de overleden vader waar X. opgevangen is geworden in Duitsland. Deze neef van de vader, door de Roma 'nonkel' genoemd, kan nooit dezelfde hulp bij de opvoeding van een baby betekenen als de hulp die van een moeder en zussen betekent. Deze moeder en zussen worden ook de grootmoeder en tantes van het op te voeden kind, waardoor er direct ook tussen hen een rechtstreekse familieband ontstaat, dewelke niet ontstaat bij een neef van de vader. Bovendien kan een verblijf bij een neef van de vader hoogstens een tijdelijke oplossing betekenen, en kan een jonge alleenstaande moeder met kind moeilijk bij deze persoon intrekken. Ook de andere 'nonkels' en 'tantes' zijn verre familieleden en niet noodzakelijk de broer of zus van moeder of vader zoals wij dit begrijpen. Door de meerderjarigheid van X. is zij weliswaar geen lid meer van een gezin in de zin van de betrokken verordening, maar maken haar moeder en zussen nog wel steeds de kernfamilie uit, waarvan zij afhankelijk is. Het feit dat X. om te bevallen naar België komt en niet in Duitsland blijft bij haar verre nonkel doet al enigszins blijken van het feit dat zij afhankelijk is van de hulp van haar moeder en zussen. De Dienst Vreemdelingenzaken maakte dan ook duidelijk een schending van artikel 15 van de Verordening (EG) nr. 343 in samenlezing met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het materieel en formeel motiveringsbeginsel door te oordelen dat dit artikel 15 van de Verordening in casu niet aan de orde zou zijn. Een redelijk handelende overheid zou bij de afweging van de belangen in het spel inzien dat dergelijke jonge vrouw duidelijk niet in de steek gelaten mag worden door haar weg te sturen van haar moeder en zussen. Daarnaast zou een zorgvuldig onderzoek van het dossier hebben doen blijken dat het feit dat de familie gedurende een jaar geen contact heeft gehad niet zozeer is ingegeven door een gebrek aan een sterke band, maar ontstaan is door de problemen die in Kosovo heersten voor de Roma. Indien het dossier zorgvuldig onderzocht was geworden, was gebleken dat zij afhankelijk is van haar moeder en zussen, familieleden in de eerste en tweede lijn, die veel dichter staan bij haar dan verre familie in Duitsland, en die zij op dit moment met haar baby nodig heeft. Op die manier is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken niet draagkrachtig en schendt zij tevens het formeel en materieel motiveringsbeginsel. De overheid schendt naast het artikel 15 van de Verordening (EG) nr. 343 eveneens overduidelijk het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele en materiële motiveringsplicht."

2.1.2. In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening, een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, een schending van redelijkheidsbeginsel en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster stelt dat artikel 15 van de Dublin-II-Verordening toelaat af te wijken van de regels die de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag bepalen. Ze voegt toe dat het in casu duidelijk is dat ze volledig afhankelijk is van de hulp van haar familie, zowel op financiële, morele als praktische gronden. Artikel 15 van de Dublin-II-Verordening bepaalt het volgende:

"1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er

normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden."

Artikel 3.1 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

" 1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

2., In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden. (...)"

Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening ("de soevereiniteitsclausule") bepaalt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat verzoekster niet toe zelf te kiezen door welk land zij haar asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt België de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek.

Uit de bewoordingen van artikel 3.2, van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. Wat betreft de humanitaire clausule waar verzoekster naar verwijst, dient te worden opgemerkt dat de Belgische staat niet kan worden verplicht haar asielaanvraag te behandelen. Dit blijkt duidelijk uit de voornoemde Europese verordening, waarin een mogelijkheid wordt geschapen om in bepaalde gevallen een asielaanvraag te behandelen, maar geen verplichting wordt opgelegd om dit effectief te doen, wanneer andere staten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, in casu Duitsland, conform de criteria die worden vermeld in voornoemde Europese verordening. In artikel 15, alinea 1 van de voormelde verordening staat duidelijk het woord "kan" en niet "moet". Het is immers niet verzoekster die bepaalt welke staat haar asielaanvraag zal behandelen (R.v.St., nr. 125.747, 27 november 2003).

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoekster humanitaire argumenten heeft aangehaald om haar asielaanvraag in België behandeld te zien, zodat zij de verwerende partij dan ook niet kan verwijten geen rekening gehouden te hebben met de humanitaire clausule. Verzoekster verklaarde op 12 mei 2010 zelf dat ze geen contact had met haar familie in Kosovo en dat ze pas laat ontdekte dat haar moeder asiel had aangevraagd in België. Bovendien maakt verzoekster niet aannemelijk dat er een sterke familiale band aanwezig is. Haar beweringen als zou zij financieel, moreel en medische afhankelijk zijn van haar familie in België, zijn louter hypothetisch en worden niet bewezen aan de hand van concrete elementen.

Waar verzoekster aangeeft niet meer terug te kunnen keren naar Duitsland omdat haar ex-vriend haar mishandeld heeft, blijkt uit het administratieve dossier dat zij een klacht ingediend heeft bij de Duitse politie. Hieruit blijkt dat de Duitse bevoegde instanties wel degelijk gevolg hebben gegeven aan deze klacht en dat er stappen werden ondernomen om verzoekster een ander onderkomen te bieden. Ze verbleef immers bij een familielid. Deze gegevens worden niet tegengesproken door verzoekster.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). De bestreden beslissing werd immers op uitvoerige wijze gemotiveerd.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid die voorzien wordt in de artikelen 3, tweede lid, en 15 van de verordening 343/2003/EG.

Het eerste middel is niet gegrond

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede ernstig middel: schending van artikel 8 EVRM, en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële en de formele motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur en de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Algemeen

Artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder het recht heeft op eerbieding van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bevoegde bestuursorgaan de te nemen beslissing (1) zorgvuldig voorbereidt, (2) de beslissing op correcte feiten steunt en de beslissingnemende instantie op voldoende wijze is geïnformeerd en (3) elke handeling beoordeelt als een zorgvuldig denkend en redelijk handelend persoon (L.M. VENY, o.c., 288.). De formele motiveringsplicht is ingeschreven in de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Op grond van deze wet dienen alle bestuursbeslissingen met individuele strekking uitdrukkelijk en afdoende zijn gemotiveerd. Dit houdt in de eerste plaats in dat (1) de feitelijke en juridische gronden van een beslissing dienen te worden weergegeven en dat (2) deze motieven dienen te worden veruitwendigd (L. M. VENY, o.c., 306.). Artikel 3 van de wet bepaalt dat de opgelegde motivering bovendien afdoende zijn (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LA1MOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer, Mechelen, 2009, nr. 809). De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken zijn met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motieven waarop de beslissing gesteund is, moeten aldus in de betekende akte terug te vinden zijn, de motivering moet zodoende alle elementen bevatten die tot de beslissing hebben geleid of, nog anders gezegd, dat de bestuurde uit de motivering moet weten hoe de eindbeoordeling tot stand is gekomen. De materiële motiveringsverplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur houdt dan weer in dat elke administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (D. MAREEN, "Het motiveringsbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Administratieve rechtsbibliotheek. Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 140, nr. 192 met verwijzing naar R.v.SL, nr. 100940, 20 november 2001.). Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de overheid in redelijkheid een correcte afweging maakt van de belangen.

In concreto

De Dienst Vreemdelingenzaken leidde uit de periode van geen contact af dat er geen sterke familiale band tussen de zussen en de moeder zou bestaan. Zij oordeelt op basis van de verklaring van de moeder tijdens de asielaanvraag waarin zij verklaarde dat haar dochter X. verdwenen was en zij er geen contact meer mee had (OV 6420212), dat er geen sterke familiale band bestond. Dit besluit is kort door de bocht en getuigt van een onzorgvuldig onderzoek van de feiten van het dossier van X.. Zoals in het feitenrelaas werd aangehaald, heeft X. steeds bij haar ouders en zussen in Kosovo gewoond. De levensomstandigheden voor de Roma zijn daar echter zeer zwaar door verschillende vormen van discriminatie en X. hoopte door haar contact met een Roma die in Duitsland woonde, haar leven te verbeteren. Zij besloot haar vertrek naar Duitsland niet te vertellen aan haar gezinsleden die haar dit toch zouden afraden. Bovendien kampte zij met een schuldgevoel, aangezien zij haar gezinsleden achterliet in de miserele omstandigheden en zelf hoopte haar leven

comfortabeler te maken. Wanneer bleek dat zij mishandeld werd, heeft zij niet de moed gehad haar gezin te contacteren. Dit onvolwassen gedrag -door X. nu in tranen als fout erkend- bewijst niet dat er geen sterke band bestond tussen de familie onderling. Een meisje van 22 jaar beging een stommitieit, zoals zovele jonge mensen doen in slechte leefomstandigheden, maar haar gezinsleden waren over haar verdwijning extreem ongerust. Zij gingen direct naar de lokale politie om haar verdwijning aan te geven, maar deze wilde hen niet helpen, aangezien zij Roma waren. In die tijd verdwenen ook zeer veel mensen, die in de prostitutie terecht kwamen of gedood werden, zoals hun eigen vader. Bovendien leed de moeder van X. zeer sterk onder de verdwijning aangezien zij fysieke klachten gekoppeld aan stress had. Uit het feit dat zij verklaarde dat haar dochter verdwenen was, kan een zorgvuldig handelende overheid niet afleiden dat er geen sterke familieband aanwezig zou zijn. Een moeder kan dan nog treuren over de afwezigheid van haar dochter, zelfs als zij verklaarde dat haar dochter verdwenen was. Omgekeerd betekent dit niet dat de dochter op haar beurt evenmin haar vertrek betreurde en haar familie miste. De verklaring van de moeder tijdens de asielaanvraag is dus allesbehalve het bewijs van de afwezigheid van een sterke familieband. Integendeel, dit is een neutrale feitelijke verklaring en toont de affectieve relatie tussen moeder en dochter of het gebrek daaraan geenszins aan. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook op een onzorgvuldige wijze deze verklaring geïnterpreteerd. Ook de eigen verklaring van X. waarin zij stelt dat zij pas laat ontdekte dat haar moeder hier asiel hadden aangevraagd, bewijst geenszins dat er geen sterke familiale band zou bestaan tussen hen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft schijnbaar X. niet toegelaten haar volledige verhaal te vertellen en op die manier opnieuw onzorgvuldig gehandeld. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken X. wel had toegelaten haar verhaal te vertellen, was gebleken dat zij zich schaamde over haar vertrek en later haar ellendige toestand en zo geen contact genomen had. Dan zou ook gebleken zijn dat van zodra zij via MSN contact had met haar zus, zij direct naar België gekomen is. Naast het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook de verklaring van X. verkeerd geïnterpreteerd heeft, blijkt ook dat zij op het vlak van het luisteren naar het relaas onzorgvuldig gehandeld heeft. Het plotse onaangekondigde vertrek en het jaar van geen contact heeft dan ook duidelijk niet te maken met het gebrek aan een sterke familiale band, maar wordt ingegeven door de ellendige leefomstandigheden waarin het gezin in Kosovo zich als Roma bevond. Het is duidelijk dat er tussen moeder en alle dochters een sterke familiale band bestaat, die mag blijken uit het feit dat X. direct bij haar moeder en zussen is ingetrokken en niet naar het asielcentrum is gegaan, dat haar zussen alles voor haar regelen inzake doktersafspraken, besprekingen met de advocaat, ophalen van medicijnen en zij allemaal enorm begaan zijn met het welzijn van hun zus X.. Ook toen zij samen in Kosovo woonden, was de band zeer sterk onderling. Getuige hiervan zijn de foto's (stuk 4) en het feit dat de familie onmiddellijk aangifte ging doen bij de lokale politie van de verdwijning van X.. De Dienst Vreemdelingenzaken schendt duidelijk het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel door te oordelen dat er geen sterke band tussen de familie onderling zou bestaan. Er bestaat wel degelijk een sterke familieband. Gelet op de sterke band die bestond tussen de familie onderling, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 EVRM en het daarin bepaalde recht op gezins- en familieleven samengelezen met bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur door te beslissen dat België niet verantwoordelijk is voor de asielaanvraag en de asielaanvraag door de Duitse autoriteiten behandeld moet worden. Zoals reeds aangehaald, is de band tussen moeder en dochter voldoende sterk om te spreken van een hechte familie. X. is daarenboven van deze familie afhankelijk voor de ondersteuning bij de opvoeding van haar kind. Door haar weg te sturen schendt de Dienst Vreemdelingenzaken het recht van X. om bij haar moeder en zussen te blijven en dus haar recht op gezins- en familieleven."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De bestreden beslissing bevat volgend motief: "Op de vraag of er specifieke redenen zijn waarom zij haar asielaanvraag in België wil indienen, antwoordt betrokkene dat haar moeder B. F. (OV 6420212) en zussen hier verblijven en dat ze niet terugkan naar Duitsland. Betrokkene is meerderjarig en behoort dus niet tot het gezin van deze familie in België zoals gedefinieerd in art 2.i van de Verordening.

Bovendien woonde betrokkene al geruime tijd gescheiden van haar moeder en zussen. Betrokkene verklaart zelf dat ze geen contact had met haar familie in Kosovo en dat ze pas laat ontdekte dat haar moeder (op 20/04/2009) asiel had gevraagd in België. Haar moeder B. F. verklaarde bovendien aan onze diensten op 12/05/2009 dat haar dochter X. (betrokkene) op 15/02/2009 verdwenen was en dat ze niet wist waar zij was. Hieruit blijkt dat betrokkene geen contact had met haar moeder en haar klaarblijkelijk niet op de hoogte had gebracht van haar vertrek naar Duitsland. Er kan dus niet aannemelijk worden gemaakt dat er een sterke familiale band aanwezig is. Betrokkene kan ook niet aannemelijk maken dat ze afhankelijk is van de hulp (financieel, medisch,...) van deze familie in België. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Verder zou betrokkene nog een tante hebben in België, die evenmin behoort tot het gezin van betrokkene en zou ze meerdere ooms en tantes hebben in Duitsland, Nederland en Italië."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoekster verwijst naar het feit dat "er tussen moeder en dochters een sterke een familiale band bestaat" en dat zij in Kosovo steeds bij haar ouders en zussen heeft gewoond.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention*". Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid, alsook de financiële afhankelijkheid.

In de onderhavige zaak woonde verzoekster met haar partner gescheiden van haar zussen en ouders tot zij op 12 mei 2010 haar ouders in België kwam vervoegen. Uit de niet betwiste gegevens blijkt dat verzoekster naar Duitsland is vertrokken zonder haar familie in Kosovo op de hoogte te brengen, zwanger was zonder haar familie op de hoogte te brengen en haar familie naar België vertrokken is zonder verzoekster op de hoogte te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat verzoekster en haar familie, voor haar komst naar België, samenwoonden aangezien zij een jaar in Duitsland woonde en dus als een 'gezin' dienen beschouwd te worden in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Verzoekster toont evenmin een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidbeginsel, de materiële en de formele motiveringsplicht aan.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC